

ΚΡΙΤΙΚΗ —

«Ένας ήρωας με παντούφλες»

Των Σακελλάριου - Γιαννακόπουλου από τον ΘΟΚ

● ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Ν. Σιαφκάλης
ΣΚΗΝΙΚΑ - ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ: Κλάρα Ζαχαράκη - Γεωργίου.

ΠΑΙΖΟΥΝ: Σπ. Σταυρινίδης, Αννίτα Σαντοριναίου - Κυριαζή, Κ. Δημητρίου, Ν. Νεοφύτου, Ελενα Κυριάκου - Παπαδοπούλου, Γ. Τσιάκκας, Τ. Χριστοφάκης, Κ. Καζάκος, Μαρία Μίχα, Φ. Στασίνογ, Π. Παπακωνσταντίνου, Τζένη Γαϊτανοπούλου, Λένα Σπανού.

Ο ΤΑΝ μιλά για μια παράσταση απαντάς σε δύο ερωτήσεις: γιατί έχει ανεβαστεί το συγκεκριμένο έργο και πώς έχει ανεβαστεί. Ας χαλάσουμε όμως τη λογική σειρά και ας δούμε πρώτα, πώς έχει ανεβαστεί το έργο των Σακελλάριου — Γιαννακόπουλου «Ένας ήρωας με παντούφλες» από τον ΘΟΚ.

ΕΙΝΑΙ ένα πολύ απλό έργο. Και η δηλωμένη απλότητα της σκηνοθετικής και σκηνογραφικής προσέγγισης εν μέρει καθησυχάζει ή συγκρατεί την κουλτουριάρικη διαμαρτυρία που θα μπορούσαμε να εκφράσουμε μαζί μ' ένα μεγάλο μέρος του κοινού. Χωρίς μεγάλες φιλοδοξίες έκαναν τη δουλιά τους ο Νίκος Σιαφκάλης και η Κλάρα Ζαχαράκη - Γεωργίου, δεν βασάνισαν το έργο, προσπαθώντας να βγάλουν από μέσα περισσότερο απ' όσα είχε και δεν του πρόσθεσαν με ειδικούς τονισμούς περιττή δραματικότητα ή συμβολισμό. Για παράδειγμα, σωστά ο Νίκος Σιαφκάλης αφήνει στο φινάλε τον στρατηγό να διώχνει τον πρόην γαμβρό του, τον πονηρό του ξάδελφο, τον υπερυλιστή παλιατζή με μια δίκαια αγανάκτηση, που συνορεύει μ' εκείνη του Καρνακιάδη που δίνει ξύλο στον βεζύρη.

Ευτυχώς δεν έκανε ο σκηνοθέτης περιττά βήματα προς το «δράμα» του μικρού

Ανθρώπου μεταξύ των μεγάλων απατεώνων, και δεν επιβάρυνε σε τίποτε το ελαφρό στυλ της παράστασης. Ευτυχώς, και η σκηνογράφος δεν μπήκε σε πειρασμό να δώσει εκτός από το σεμνό εξωτερικό του σπιτιού και κάποια συμβολική αντιπαράθεση εισαγόντας το φωταγωγημένο είδωλο του ήρωα κοντά στο γέρο στρατηγό με τη λάμπα πετρελαίου.

ΓΙΑΤΙ μιλάμε όμως γι' αυτά που δεν υπήρχαν στην παράσταση; Ας μιλήσουμε για κάτι που σίγουρα υπήρχε — δυο καλές ερμηνευτικές εργασίες σε δυο κεντρικούς ρόλους, αρκετά καλά γραμμένους για τη γρήγορη πέννα των κωμωδιογράφων. Ο ήρωας του Σταυρινίδη — αστείος και τίμιος, αφελής και ανθρώπινος. Ο ηθοποιός μαλάκωσε το συνηθισμένο του κάπως αδιάφορο ύφος και πέτυχε το ρόλο. Η Αννίτα κάνει λεπτή δουλειά στο ρόλο της Ειρήνης και επιβεβαιώνει το κωμικό της ταλέντο. Και οι δυο ρόλοι, που βέβαια δεν ήταν σοβαρή δοκιμασία για τους καλούς και έμπειρους ηθοποιούς, ξεχώρισαν πολύ ανάμεσα στους υπόλοιπους εντελώς σχηματικούς, από τους οποίους ίσως οι πιο πετυχημένες ήταν οι φαρσικές μινιατούρες του Τ. Χριστοφάκη και του Κ. Καζάκου.

ΝΙΩΘΩ την ανάγκη όμως, να περάσω στο «γιατί». Γιατί να ανεβάσει αυτό το έργο η κλασική σκηνή;

Για να ξεκουραστεί ο θίασός και ένα μέρος του κοινού του με κάτι εύκολο και ανώδυνο; Για να πάρει μια οικονομική ανάσα; Διερωτώμαι αν πρέπει να δειξουμε κατανόηση. Δεν μπορούμε να αναγνωρίσουμε το δικαίωμα μιας Κρατικής Σκηνης να ξεκουράζεται εις βάρος των σκεπτόμενων θεατών της. Ετυχε να επικρίνουμε το Ελεύθερο Θέατρο γιατί καταπιάνεται με δύσκολα έργα πέρα από τις δυνατότητές του. Τώρα ο ΘΟΚ βάζει ένα χαμηλό εμπόδιο μπροστά του, και το προσπερνά εύκολα -